

2021 REISVERSLAG 5 HET IS (BIJNA) SCHOON WAAR IK WOON

Ik beloofde mezelf te schrijven wat de oorzaak is van het nog steeds niet van start gaan van het project 'schoon waar ik woon'.

Met vier dorpen langs de zee was op verzoek van de bewoners het plan gemaakt om een proefproject te starten om deze groep dorpen schoon te maken en schoon te houden.

Voor dit project zijn nodig: voor elk huishouden een vuilniston, vier tweewielige karren, vier ezels, acht jongens en een ommuurd stuk grond om het vuil te storten.

Dit zou een begin zijn om in de vier kleine dorpen die langs de zee liggen het vuil op te kunnen halen. Ook het strand zou schoongehouden worden, van gestort vuil maar vooral ook van aangespoeld afval. Zodat de mensen zien hoe fijn het is om in een schoon dorp te wonen. Als dat zou lukken zouden we het gaan uitbreiden tot een echt schoonmaakproject, inclusief Fass Boye, als we genoeg financiën zouden hebben natuurlijk. Maar eerst moest dit project zich bewijzen.

Wat is er misgegaan?

De karren zijn ter plekke gemaakt en functioneren. De jongens hebben een kleine opleiding gehad, waarvoor een klein salaris beschikbaar was gesteld door Silent Work voor het eerste halfjaar. Dit alles in overleg met de vier chefs de village en de burgemeester van Fass Boye. Met het vertrouwen dat de mensen zelf een centje zouden bijdragen voor een schone woonplek, waardoor de jongens blijvend hun werk kunnen doen.

Alles was klaar voor de start. De ezels arriveerden. Echter binnen een paar dagen stierf onverwacht een ogenschijnlijk sterke gezonde ezel, binnen een week de tweede en na nog geen drie weken de derde. En het plan lag stil. Men discussieerde stevig over wat er mis was met de gezondheid van de ezels, wiens verantwoordelijkheid het was en wie de nieuwe ezels moest betalen. En waar de nieuwe ezels dan vandaan moesten komen, zodat je weet dat ze betrouwbaar zijn. Deze gesprekken liepen hoog op maar hadden nog geen resultaat.

Wij, silent workers, hebben nog even gewacht in de hoop dat zij eruit komen hoe het verder moet.

We hielden uiteraard contact.

Tot onze grote verbazing komen op 11 november rond zes uur vier ezels met karren en tonnen voor afval ons erf oprijden, gevolgd door een horde enthousiaste kinderen.

We bewonderen de met zorg gemaakte karren en de nieuwe ezels waarvan er een stevig op z'n benen staat en de anderen wat dunnetjes zijn. Maar de chefs vertellen mij dat ze goede voeding krijgen en zich duidelijk plezierig voelen. Op mijn vraag hoe het probleem van de ezels nu is opgelost antwoordt hij: op z'n Afrikaans, iedereen een beetje betalen, anderen die weten waar je in deze omgeving de ezels moet halen, dieren die al gewend zijn aan het zeeklimaat.

Maar zo zegt hij: er moet nog een probleem worden opgelost.

Hij stuurt de ezels en kinderen terug naar hun dorp en maakt een afspraak voor een bijeenkomst om ook de andere problemen op te lossen. Te vroeg gejuicht, bedenk ik met enige spijt.

Op de avond van de bijeenkomst komen de kopstukken een voor een het erf op wandelen, gevolgd door de ezelkarren beladen met de tonnen.

Het eerste probleem is: wie gaat de jongens betalen die het afval iedere dag komen halen?

Ik heb dan toch na al die jaren van ervaring de neiging om naar het plan te verwijzen. Gelukkig kan ik op tijd mijn mond houden. Het gaat tenslotte niet om mijn tevredenheid.

Er wordt voorgesteld om voor de jongens een vrije gift van de vrouwen te vragen naargelang hun tevredenheid. Maar lang niet alle vrouwen zijn blij met het

opsparen van het afval. Een tweede voorstel is om de overheid te vragen het bedrag van de vrouwen aan te vullen. Het tegenargument: het duurt maanden voor zij toestemming geven, als zij dat al doen. En wij verliezen daarmee onze onafhankelijkheid.

Ik vraag aan Abdou (onze silent worker): 'Het gaat dus om de tijd totdat iedereen enthousiast is en alle vrouwen de kleine afgesproken bijdrage betalen?'

Abdou stelt de vraag. Er is wat geroezemoes, en dan komt het antwoord:

'Ja dat klopt.'

Heel voorzichtig vraag ik: 'wat staat erover in het plan?'

Met veel vertoon komt het plan tevoorschijn en gaat van hand tot hand, tot het bij Abdou is en hij het betreffende stuk aan mij voorleest. De afspraak is dat Silent Work de eerste zes maanden de bijdragen van de vrouwen aanvult tot het afgesproken salaris van de schoonmakers inclusief het voer en hooi voor de ezels. Voorlopig opgelost!

Het volgende probleem zijn de tonnen. Ik vroeg me al af waarom die op ons erf zijn gezet. Men heeft algemeen besproken na veel geruzie de tonnen aan Silent Work terug te geven.

Het gaat niet om de kwaliteit of kleur van de tonnen. Maar om het aantal, zo blijkt na veel tactvol overleg. Ieder dorp krijgt tien tonnen en die verdeelt men over de erven, zodat niemand ver hoeft te sjouwen met het afval. Drie dorpen zijn kleine dorpen. Een dorp is echter dubbel zo groot.

Het voorstel was: de kleine dorpen leveren twee tonnen in en schenken die aan het grote dorp.

Dat gaf veel commotie, de dorpen zouden immers verantwoordelijk blijven voor de tonnen die ze zouden uitlenen aan het grote dorp?! Een tweede struikelblok: het grote dorp zou dan 16 tonnen hebben. Dat lijkt goed opgelost, maar zo redeneren de dorpingen, dan heeft iedereen tekort aan tonnen...

Voorzichtig opper ik via Abdou, dat Silent Work een grote fout heeft gemaakt in het plan door te stellen dat tien tonnen per dorp genoeg zouden zijn, temeer daar het grote dorp een dubbel aantal nodig heeft.

Ik stel dus voor met excuses, dat we morgen, als we toch naar Dakar moeten voor andere zaken, tien extra tonnen gaan halen.

Er gaat een zucht van verlichting door de groep. De ezelwagens met hun voerman komen ieder de tien tonnen ophalen. En zo, na veel zaken opgelost te hebben kunnen ze morgen starten met het ophalen van het vuilnis.

Schone groet uit Teni Nar, een van de kleine dorpen, Woodi en Demba.

Voor nieuwe betrokkenen bij Silent Work:
Silent Work is opgericht door mevrouw Wiljo Woodi Oosterom in 2000
en ingeschreven bij de kamer van Koophandel.

Silent Work werkt voor de vergeten kinderen van Afrika en zorgt in
ontoegankelijke gebieden voor:

- Schoon drinkwater,
- Gezonde voeding (landbouw),
- Gezondheidszorg,
- Onderwijs en
- Werkgelegenheid

En vergeet daarbij het dove en/of gehandicapte kind niet.

www.silentwork.org

IBAN:NL29 RABO 0356 918890

